

Amb fractura o sense?

El que m'estranya és aquesta por de les discussions

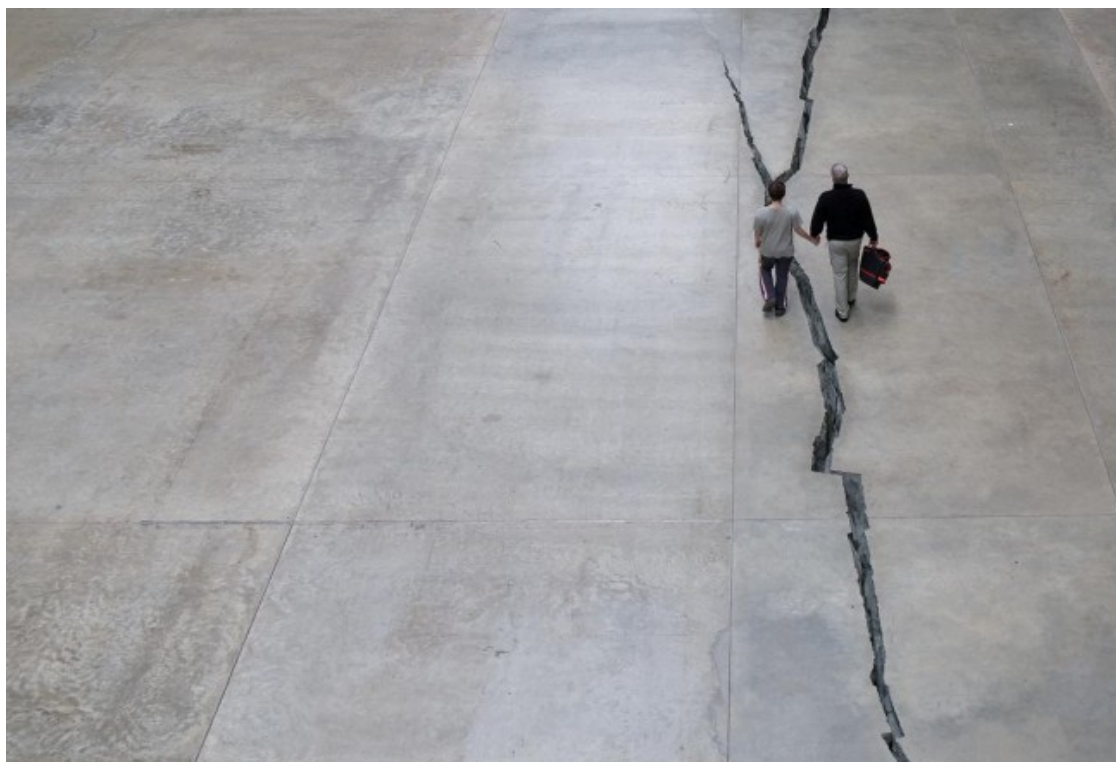

Foto: wonderferret

De tots els arguments que fa servir l'unionisme -o el constitucionalisme, o el bloc del 155, o els desinfectadors, o els escapçadors, al vostre gust- per atacar l'independentisme, el que trobo més cínic (i això que la competència és ferotge) és el de la fractura social. Per uns quants motius: el principal, perquè parteix de la base que tots plegats som imbècils, però miraré d'explicar-ho una mica més (tot i que potser ni caldria).

D'entrada, aquesta consigna dona per fet (potser en una mena de projecció freudiana) que els independentistes no tenim criteri propi, que som una colla d'enzes que ens deixem arrossegar mansament pels nostres líders venerats, i que, sense ells, hauríem continuat pels segles dels segles mantenint la idea de la independència només com una utopia onanista i inofensiva. Quan és més aviat al revés: la força d'aquest moviment prové, precisament, de la colla d'enzes. Ha estat la gent qui, farta d'enganys, menyspreus i maltractaments, ha sortit al carrer i ha obligat a reaccionar uns líders que vivien millor abans. I si no que els ho preguntin als que han hagut d'anar a la presó o marxar del país.

A més a més, aquesta presumpta fractura social no és pas nova, ja existia. Ha existit sempre, l'única cosa que ha canviat és el punt d'equilibri. Fins ara, una de les parts presumptament fracturades era petita i vivia resignada i submissa, assumint la seva minoria i renunciant a objectius més ambiciosos. L'altra part, en canvi, era més gran i vivia plàcidament i tranquil·la,

gaudint de la seva majoria sense haver de renunciar a res. Però, ai las!, la part resignada i submissa ha crescut, s'ha fet gran i ha pensat que, com que eren més, també haurien de tenir més dret a dir-hi la seva. I esclar, l'altra part, que mai -òbviament- no s'havia queixat, veu ara com se li acaba la placidesa i la tranquil·litat i criden pertot, alertant esparverats d'una perillosa fractura que pot desencadenar l'apocalipsi. Quan, de fet, no els fa por la presumpta fractura -que fins ara els anava la mar de bé-, sinó deixar de ser-ne a la part beneficiada (a costa dels altres, esclar).

Perquè, al capdavant, això que anomenen fractura social té un altre nom (menys comercial, això sí): diversitat. I no els agrada. Tant advocar per la unió com a remei per a tot, voldrien que el pensament també fos únic. Afortunadament, però, això és impossible, per més esforços que facin per imposar-lo. Els agradi o no, hi ha molta gent, moltíssima, que pensa diferent. Quants? Per saber-ho amb certesa n'hi havia prou de fer un referèndum, però quan no vols escoltar respostes, no fas preguntes (en això, almenys, són coherents). En un parell de dies, però, en tindrem una idea, i no crec que la cosa canviï gaire des de les darreres eleccions: meitat a una banda i meitat a l'altra (punt amunt, punt avall), la realitat és tossuda.

I quina és la proposta del bloc del 155 davant d'aquesta evidència? Ignorar-la. És així de trist i així de bèstia: pretenen fer desaparèixer allò que no els agrada tapant-se els ulls, com criatures. En diuen tornar a la normalitat, passar pàgina (enrere, suposo), i és la seva fórmula màgica per acabar amb les discussions entre familiars, amics, veïns, companys de feina o grups de WhatsApp. I sí, cal tornar a reconèixer-los la coherència, si fas callar una de les bandes, s'ha acabat la discussió. Però no el problema. Els problemes (malgrat que Rajoy ho cregui) no s'acostumen a resoldre sols; cal afrontar-los i com més aviat millor.

Però se n'han tornat a sortir. Posant el focus en les discussions, han aconseguit que sembli que les discussions són el problema, quan és just al revés, discutim perquè hi ha un problema. I a més, quin mal hi ha que discutim? Cap. Al contrari, a mi el que m'estranya és aquesta por de les discussions. Potser el que hauríem de fer és aprendre'n, a discutir. Però de debò -no com als debats electorals o les tertúlies de la ràdio-, aportant arguments, escoltant l'altre, reconeixent les errades. Esclar que per fer-ho primer has de reconèixer que hi ha una altra part que té els mateixos drets que tu.